

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΟΛΥ καλή μαθητρία. Αἱ διδασκάλισσαι τὴν ἀγαποῦν ὑπερβολικά. Οἱ καθηγηταὶ τὴν θαυμάζουν. "Η, ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον, αἱ διδασκάλισσαι θαυμάζουν τὸ πνεύ-

μά της καὶ οἱ καθηγηταὶ ἀγαποῦν τὰ μάτια της.

Εἰς καθηγητὴς ἰδίως, παρετήρησε κάτι τι ἔκτακτον εἰς τὴν μαθητρίαν αὐτήν, ὡς ἂν τὴν ἐξήταζε. Ἐγνώριζε θαυμάσια ἀπὸ . . . στήθους τὰς τέσσαρας συζυγίας τῆς γραμματικῆς. Ἐὰν ἔκαμνε ἐνίοτε καὶ κανὲν λάθος, διὰ τὸν καθηγητὴν παρήρχετο ἀπαράτητον. Τὸν ἀνεστάτωναν τόσο πολύ τὰ γλυκύτατα μάτια τῆς μαθητρίας, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν ἀντελαμβάνετο, παρὰ τὸν βαθμὸν 10, τὸν ὅποιον τῆς ἔδιδαν ἐκ συνηθείας πλέον οἱ . . . δάκτυλοί του.

Ἄλλ' ἡ πολλὴ ἀγάπη τὸν ἔκαμνε νὰ λέγῃ ἀνοησίας, νὰ εἶνε ἀφρηρημένος.

— Ποῦ κάθῃσαι;
— Εἰς τὴν ὁδὸν Εὐωνύμων.

Ἡ θέσις του ἠπειλεῖτο ἐν τῷ σχολείῳ. Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μία διέξοδος.

Μίαν ἡμέραν τὴν ἐπείραζε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, εἰς τὸν διάδρομον.

— Ποῦ κάθῃσαι; τὴν ἐρωτᾷ.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Εὐωνύμων ἀρ. 90

— Καλὰ!

Καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὴν θωπεύσῃ.

Ἡ ὁδὸς Εὐωνύμων καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ τῆς μαθητρίας ἐδέχοντο, τὸν ἐρωτόληπτον καθηγητὴν!

— Ἡ κόρη σας, κύριε, εἰσεύρει θαυμάσια τὰς τέσσαρας συζυγίας τῆς γραμματικῆς. Ὑπολείπεται νὰ μάθῃ τὴν ὥραιότεραν. Τὴν πραγματικὴν συζυγίαν . . . τοῦ γάμου. Μοῦ ἀναθέτετε νὰ τὴν μάθω καὶ αὐτὴν εἰς τὴν κόρην σας;

Καὶ ὁ πατὴρ ἐν μακαρίᾳ ἀταραξίᾳ.

— Μάλιστα, κ. καθηγητά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰσέ-
ριτε ὅτι εἶνε ἡ συζυγία αὐτὴ πολὺ . . . ἀνόμαλος.

— Διὰ τί, παρακαλῶ;

— Ἡ κόρη μου δὲν ἔχει προῖκα. Ἐχεῖ ὅμως ἀρκετούς . . . ῥευματισμούς. Ἄν θέλτε . . .

ΜΕ Η ΚΑΙ ΜΕ Ι

ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ, νόστιμη. — αὐτὸ ἐννοεῖται — καὶ πολὺ, μὰ πολὺ πεπαιδευμένη. Αἰωνίως μὲ τὸν Παράσχον καὶ τὸν Παπαρρηγόπουλον ἔχῃ νὰ κάμῃ. Συχεδὸν ἔγεινε καὶ αὐτὴ ποιήτρια. Ἐγγραφὴ κάθε ἡμέραν, καὶ κάθε νύκτα ἐξεσχίζεν ὅ, τι ἔγραφε. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν κατώρθωσε νὰ γράψῃ μερικά πραγματάκια καλὰ.

Μίαν ἡμέραν ἔγραψεν ἐν πύημα διὰ τοῦς ἀγῶνας τῆς Κρήτης. Πρὶν ὅμως τὸ στελεῖ πρὸς δημοσίευσιν, ἐγύρευε μὲ τὸ κερὶ ἓνα κριτικόν. Ἐνα βράδυ, ὁ πατέρας της, ἓνας λαμπρὸς . . . χατομέρης, τῆς λέει: « Παιδί μου, πρέπει νὰ παντρευθῇς, καὶ ξεύρεις ἡῦρα ἓνα καθὼς τὸν θέλεις . . . Εἶνε Κρητικὸς. Ἄλλὰ . . . »

Καὶ ἡ λογία δεσποινὶς ἐξαλλὸς ἐκ χαρᾶς.

— Τί καλὰ! θὰ μοῦ κρίνῃ καὶ τὰ ποιήματα! . . . Ναί, μπαμπᾶ μου, ἀκοῦς ἐκεῖ!

Τὰ ἀποσιωπητικὰ εἶνε ἐφεύρημα τῆς Πυθαγορείου Σχολῆς.

Πόσα ὅμως δὲν λέγουν! Φαντασθῆτε μόνοι σας τί ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἦτο Κυριακὴ καὶ ἀνεμένετο ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ σπῆτι τῆς λογίας δεσποινίδος. Τί παλμοί, τί ἀνησυχία! Τὸν ἐφαντάζετο ἰσχνόν, μὲ δίοπτρα, κοντόν, ἐμβριθὴ τέλος πάντων ἀνθρώπων. Τόσῳ σοβαρόν, ὥστε ἀμφέβαλλεν ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ κάμῃ καὶ λόγον κ' ἂν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ἀναβάσεών της.

Βαρεῖα μαγκοῦρα σείει τὴν ἐξώθυραν. Οἱ